

EL LLENGUATGE

^{28/XI/1982} *Els missatgers*

De qualsevol comunicació o notícia transmesa a un destinatari definitiu en podem dir un *missatge* i, per tant, podem donar el nom de *missatger* a qualsevol persona encarregada de dur un missatge. (Actualment, especialment a través dels textos dels escriptors balears, com ara les *Rondaies* de Jordi d'es Racó, s'ha estès força el coneixement que a Mallorca i a Menorca el nom *missatge* s'usa com a designació personal: ve a ésser l'equivalent de *mosso*, amb el significat amb què aquest mot és usat al medi rural del Principat.) De fet, però, tendim a considerar els mots *missatge* i *missatger* propis del llenguatge elevat, no aptes per a designar la comunicació banal i quotidiana, i la persona encarregada de dur-la a la seva destinació, tendència a la qual han contribuït la influència literària, la democratització de l'ús dels serveis de correus, en què qui duen els missatges no són anomenats *missatgers* sinó *carriers*, l'ús que es fa del mot *missatge* designant comunicacions solemnes, oficials, etc., o bé l'ensenyament essencial contingut en un text literari o artístic, contingut en una doctrina moral o religiosa, etc., etc.

Però tot canvia, en aquest món, i cada dia en veiem de noves o en tornem a veure de velles. Per exemple, els missatgers. No dalt de cavall i potser ben armats i tot, tal com fins ara ens els hauriem imaginat, sinó dalt d'una moto o d'un vehicle anàleg, n'hi ha tot un estol que cada dia transiten en totes direccions pels carrers de Barcelona (i qui sap si d'altres poblacions) distribuïnt eficaçment els missatges o els altres encàrrecs que hom els ha encomanat. I d'acord amb la denominació que van adoptar els primers que van iniciar aquest servei, ara fa pocs anys, són tots ells anomenats generalment amb la forma castellana «mensajeros», talment com si amb aquest nom hom els atribuís un valor més específic, gairebé de nom propi o de marca comercial. Però no ens podem pas resignar a dir-ne «mensajeros» tota la vida. N'hi ha que, trobant sens dubte aquesta forma excessivament detonant en una expressió catalana, l'adapta a mitges al català, i en diu «messagers» o «messatgers» (amb g catalana, això sí). Però per què ens hem de quedar a mig camí? En aquest cas, raí, que no ens cal inventar res. Tenim la forma ben fixada, apta i disponible: *missatger*. Només ens cal vencer un petit complex i decidir-nos a fer-la servir sense manies.

Albert Jané